

НОВИЙ ЧАС

ІЛЮСТРОВАННИЙ ПОЛІТИЧНО-ГОСПОДАРСЬКИЙ ЧАСОПИС

Ч. 68. (85) | ЛЬВІВ | ВИХОДИТЬ ДВА РАЗИ В ТИЖДЕНЬ. | ЛУЦЬК | Рік II.

АДРЕСИ: „НОВИЙ ЧАС“ Львів, Руська 18. „НОВИЙ ЧАС“ Луцьк, вул. Бол. ...

Учительство У.П.Т. не одержало досі за вересень ц. р. платні. Кожен Українець і Українка, кожда кооператива, читальня чи яка інша організація хай негайно поспішає з одноразовою більшою жертвою для ратування zagrożеного рідного шкільництва.

Жертви елати на адресу: „Українське Педагогічне Т-во“ у Львові, Ринок 10.

Дальші напади на „креси“.

Польські газети доносять про нові напади з за кордону. Дня 1. вересня напав о 1. год. в ночі узброєний відділ 40 люда на Гадник в острожським повіті, зрабував коні з двора і вбив одного чоловіка. — Той самої ночі напав другий відділ на село Вілію коло Червакова. Коло Ляхова вбито одного поліцейа. За тасмичними відділами, жене польська поліція і кавалерія.

Домашна війна в Китаю.

Бої ворогів уряду за Шангаї розпочалися. Залізничні і телеграфічні лінії перервані. В Шангаї висіло до тепер 500 чужих жовнірів і причалило 18 воєнних кораблів. Америка висилає свої воєнні кораблі на китайські води. Сподіються, що будуть в цілім Китаю великі погроми чужинців. В тій справі бу-

дуть інтервеніювати держави Антанті.

Литовці домагаються Вильна!

Женева, 3. вересня. Вчора пополудни політична Комісія Лїги Народів рідила над справами денного порядку. Раджено над двома справами: 1) невільництва і 2) Вильна. Справу поділу нейтральної полоси на Виленщині передано підкомісії, зложеної з делегатів Голляндії, Бельгії, Бразилії, Румунії, Лотви і Естонії.

Війна в Марокко.

Війна в Марокко не вгавас. По еспанським жерелам, в протягу останніх 14 днів вислано до Марокка 50 тисяч жовнірів. З Гібральтару видко арматні вибухи на побережу.

Український борець (шампіон) Іван Волинець

Гляди стор. 5.

В імени Річнопольської Польської!
Суд окружний карний, яко Трибунал пресовий у Львові, рішив на внесок державної прокураторії, що зміст часописи „Новий Час“ число 61 (78) з дня 14. серпня 1924 в артикулах під заголовком: 1) „Докрути університетської геши“ в уступах від слів: До цього часу ми... до кінця артикулу 2) „Діяльність Українсько-литовсько-білоруського Комітету в Парижі“ в уступах від слів: Цей Комітет видав... до кінця 3) „Огіркове время“ в уступах від слів: Але край наш до кінця, 4) „Хруніада в Яворівщині“ в цілости, 5) „З Краю“ а) титул першої нотатки б) з нотатки четвертої уступ від слів: Хотіли через Чехами до кінця нотатки, містить ество а) злочину з §§ 65-а, 98-б і провини з § 298 з. к. ад

2) злочину з § 65-а з. к., ад 4) провини з §§ 302, 305 з. к. ад 5) злочину з § 65-а з. к. ад 5-6 провини з § 292 з. к. узнав доконану в дни 12. серпня 1924 конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493. з. к. заборону дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторові тої часописи, щоби це рішення помістив безплатно в найблищому числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. XII. 1862. Д. л. д. Ч. б. ex 1863. а іменно засудження за переступство на гонану до 400 злт. Львів, 14. серпня 1924.

(Підпис вичеткий)

На порозі нового шкільного року.

III.

Чого вимагає суспільність від українського вчителства у той грізний час.

Вимагає праці і честі.

І справді. Якщо наш учительський стан зєдинить в собі ті дві прикмети — обовязок з особистою і національною честю, то він виконуватиме свій довг супроти свого народу.

Наш народ під оглядом освіти стоїть на сірім кінці європейських народів. Число анацьфабетів просто застрашаюче. І доки у нас буде більшість неграмотних, доти всякі спроби здобуття кращої долі для нашого народу будуть все кінчитися невдачею. Бо як може боротися за кращу долю людина, що не вмє пояснити собі життя?

Боротися проти такого поступовання ми за всяку ціну мусимо і сіть приватних рідних шкіл і курсів вже в недовгому часі повинна покрити нашу землю. Та про те писати мемо другим разом. А тепер хочемо звернути увагу на обовязки тих учителів Українців.

Але доки він ще державним учителем, доки має можливість в державній школі учити українські діти, доти він дійсно мусить працювати.

Знаю одного учителя, який місто вчити, каже дітям рубати дрова, або помагати йому в пільних роботах. І діти по році науки не вмють ні читати ні писати. Таких учителів немало.

Якраз такий учитель є найбільшим національним шкідником і найбільшим приятелем наших ворогів.

Разу одного я завів балачку з

таким учителем. І почув від нього таке: „Я в той спосіб нищу польський скарб. Беру гроші а нічого не роблю“. А не думайте, що той учитель вчив мазурські діти. Ні! Свої, українські. Він бідолаха не застановлявся, який злочин поповнює супроти свого народу...

Праця і ще раз праця повинна ціхувати учителя Українця. Він повинен засівати верно науки

Це перший засадничий обовязок учителя Українця. Другим таким обовязком — це національна честь. Але про те в слідуючїм числі.

(Далі буде).

На маргінесі перемиського морду.

В Перемишлі скоїлася небуденна подія. Директор утравістичної семінарії українець Софрон Матвіяс, якщо вірити вісткам польської преси, впав від куль українських студентів.

Подія надто поважна і надто грізна, щоби перейти над нею до порядку денного.

Вона в нормальних часах неми слима. Щойно в атмосфері пересичення, щойно в крайно аномальних часах може скоїтися подія така грізна, як вбійство в Перемишлі.

„Директор Матвіяс не солідаризувався з безкомпромісовим українським рухом і з тої причини проголошено над ним товариський бойкот. В останнім часі за донесення до шкільних властей о антидержавних виступах деяких учителів, бойкот над ним заострено“.

Так пише польська преса.

Чи справді тут головна причина вбійства?

Нам невідомі причини.

Дня 1. вересня відбувся в Перемишлі похорон. Польські газети подають довгий опис похоронів, в якому взяли участь репрезентанти польських властей, школи, союз польських академиків і великі маси людей, головнио Поляків. На кладовищі промовляв куратор Собінські, приписуючи вину вбійства большевицьким впливам.

Про кредити на відбудову.

Тому два місяці назад знесено всі бюра відбудови і з того часу почавши держава не уділяє вже

більше будівельного матеріалу на відбудову а може признати на цю ціль позички.

Така позичка може бути уділе на тоді, коли будинок зівстав з ише-нний або ушкоджений не тільки в на-слідок безпосередних воєнних по-дій, але і підчас війни взагалі і то в часі, коли власника будинку по-кликано до війська або його ева-куювано.

Позичка може бути признана так особам фізичним як і правовим. В разі смерті пошкодженого це право до одержання кредиту пере-ходить на жінку і на його наслід-ників в простій лінії.

Кредит на відбудову мають ді-ставати тільки найбідніші, а в пер-шій мірі ті, що живуть досі в ге-млянках або провізоричних бараках, відтак рільники, що не мають біль-ше чим 27 моргів, зглядно 14 де-сятин ґрунту, а вкінці власники мій-ських будинків, що не мають біль-ше 4 ох кімнат.

Кожний, хто хоче дістати таку позичку, мусить конче постаратися о виказ шкід і виказ розмірів зни-шених або ушкоджених будинків та вартість будівельних матеріалів і приблизні кошти в дбудови будин-ку. Такі викази долучається до про-хання о уділення позички на відбу-дову. Прохання належить вносити до позичкової комісії відбудови, що є звичайно при Старостві.

Висота позички не може пере-висшити 80 проц. потрібної для від-будови будинку суми. Халупники, які крім будинку не мають більше чим 1 гектар (неповна 2 морги), можуть дстати таку позичку і у ви-соті 100 проц. потрібної на відбу-дову суми.

Позичку сплачується на протязі

10-ох років, рахуючи від дня, в яко-му покінчено будову. Титулом від-сотків побирає держава від такого кредиту 4 проц. річно. Така по-зичка не може бути ужита на ніяку інчу ціль, тільки на відбудову ушко-дженого або будову нового а вій-ною знищеного будинку.

ХТО розпродать 5 кален-дарів „СЕЛА“, то шестий одержить да-ром. — **Порто оплачує-мо самі. Замовляйте сейчас!**

На що помагає кремінна лампа?

Кремінна лампа є то лікарський при-лад який має то до себе, що через від-повідне заломлювання електричного світла через кристал креміння ділає подібно як світло гірського сонця. Тож зовсім зрозу-міле, що як гірське сонце помагає на вся-кі хороби, так і світло тої лампи помагає і лічить.

Не кождий може виїхати в гори, бо то багато коштує, але ходити на „навітлюваннє“ такої лампи може кождий за малою оплатою.

А помагає вона на такі слабости:

Чахотка (сухоти) олеточної, ки-

шок, вирок і мочевого проводу; нежит (катар) озянів, дихавиця і цукриця; всяка недокровність; гостець (ревматизм), падавица (танець св. Віта) нічне моченнє; всі шкірні недуги, як пархи, лишай, чираки, угроватість, короста, всякі випрески і инчі.

Хто хоче користуватися доброю кре-мінною лампою, хай іде до своєї україн-ської „Народної Лічниці“ у Львові, ул. Петра Скарги ч. 4. Лампою керує лікар-спеціаліст. Насвітлювання відбуваються між год 2—5 по полудні, кромі неділь та українських свят.

Віча на Волині.

24 серпня у неділю, відбулося у м. Гіша, пов. Рівне справсздавче віче посла Підгірського і сенатора Марковича.

Користаючи з погоди околичне населеннє зздалегідь почало схо-дитись до Гіші, так що на вічі було більше тисячі люду, з того дуже багато місцевих жидів.

Розпочав віче сенатор Маркович промовою, в котрій зясував стано-вище українського клубу у Сеймі

і ту зязяту боротьбу, що її вико-нали клубові польські партії.

Дальше промовляв посол Під-гірський. В своїй широко закресленій промові він спинився над скремими моментами соймової прщі, на зліс-ному відношенню усіх польських партій до українського народу, до П.П.С. включно.

Велику увагу посол присвятив шкільному питанню а також сло-мянув у зязьку з цим про останні мовні закони. Цікаві були згадки

МИХАЙЛО ВОЗНЯК.

Як пробудилося українське народне життя в Галичині за Австрії.

Справа покінчилася розмірно лагідно, бо Шашке-вич і Головацький одержали гостру нагану. В маю 1838 р. висвятився Шашкевич, оженився з Юлією Крушин-ською, донькою пароха з Деревні, і від 9 липня 1838 р. адміністрував Гумніська, буського деканату, від 16 ли-стопада тогож року Нестаничі, холоївського деканату, а від 3 мая 1841 Новосілки, глинянського деканату, де й помер 7 червня 1843 р., займаючи від 12 мая 1842 р. становище пароха. До самої смерті находився на списі політично підозрілих людей.

На думку Шашкевича, висловлену в його брошурі про азбуку й абцадло, література є необхідною по-требою цілого народу. Її ціллю є ширити освіту. З та-кими думками вложив він читанку для народніх шкіл, щоби прислужитися своїй „дорогій українській нації“. В руках цензора була читанка вже в перших днях грудня

41)

1836 р. На жаль вона вийшла щойно кільканадцять літ пізніше двома виданнями, в 1850 і 1853 рр.

Багато перетерпів Шашкевич із приводу своїх ви-ступів, але зніс терпеливо всі докори, нарікання й на-смішки тих, котрі або не розуміли його або не могли піднятися до висоти його гадок. Не перестав служити літературно своїй ідеї, але більше не видавав нічого й писав для маленького круга особистих приятелів і прихильників своєї ідеї, як і Микола Устиянович, одно-літок Шашкевича, син бурмістра Миколаїва. Товариш Шашкевича Михайло Козанович признався в 50 рр., що „безсмертний Маркіян“ в його грудях „зажег огонь, котрий лише гробова персть загасити може“. Це тор-кається передовсім ролі, що її відограв Шашкевич у відпольщуванню товаришів, бо

руська мати нас родила, чомуж мова єй не мила?
руська мати нас повила, чом ся не встидати маєм?
руська мати нас любила, чом чужую полюбляєм?

Колиж пригноблення охоплювало товаришів, він потішав їх:

Відкинь той камєнь, що ти серце тисне!
Дозволь, в той сумний тин

посла про надужиття поліції, коли то виявилось що, наар. людину арештували за те, що лежала животом на чирині.

Другого чоловіка арештували за те, що віз гній босий.

По вічі населення зверталося зі своїми скаргами і запитаннями до послів, так що віче досить довго затрималося.

Між інчим міщани подали скаргу про неправу переміну української школи на польську без їх відомі, зазначивши в скарзі, що дітей до польської школи ніколи не пошлють.

Команда поліції вислала 3 самоходи поліції, але поліція прибула наприкінці віча.

Населення дуже зацікавилось вічем і бажас, щоб такі справоздавчі віча відбувались як найчастіше, що було б залорукою тіснішого зв'язку людинисти з клубом.

Належить зазначити, що послів на одного разу не зачепили послів У.С.Д.П. і не ругали їх, як роблять послів У.С.Д.П. на ад есу клубу національного.

Пос. Підгірський поза Гіщею устроїв віче в Межирічі дня 24. м. м. 28. м. м. в Клевані 31. м. м. в Костополі, а дня 7 вересня буде віче в Здовбиці. Звіт з тих віч подамо візнійше.

ПОЗІР! ПОЗІР!
Хто приєднає „Новому Часови“ 5 нових передплатників і пришле за них чвертьрічну передплату той одержить календар „СЕЛО“ даром.

най свobodоньки сонічко заблісне:
ти не неволі сні!

Свідощтва всіх тих, котрі знали особисто Шашкевича, стверджують згідно, що його виступи й писання робили дуже сильне вражіння щирим і сердечним тоном. Ось яке свідощтво лишив про нього Яків Головацький: „Маркіян був чоловік середного зросту, шуплий, але меткий, волосся яснорусе, очі сині, тужні, носик невеличкий, кінчастий, лице худощаве виражало якуюсь тугу і болість. Сам був м'якого, доброго серця, в товаристві дотепний і забавний, показував себе веселим і шаловливим. Лиш коли розговорився за рущину, народність, за рідний язик, родиму словесність і пр., тоді показалася вся сильна душа его, котра в тім слабовитім тілі жила, очі блискнули живостью і якимсь св'ятим вотхновенем, чоло трохи приморщилося і лице набрало якоїсь грозної поваги, — говорив сердечно, сильно переконував, бо му з серця ішло, він цілий тим духом жив і віддихав“.

Грудна хвороба, що вже в семінарії приневолювала Шашкевича часто виїздити на село для порятуння здоров'я, щораз більше точила його організм по його виході з семінарії, а втрата слуху й зору по

Податки.

Податок від спадків.

У Вістнику зак. держ. 72. з цього року поміщено закон про податок від спадків та даровин. По думці цього закона є вільне від цього податку майно, вартість якого не перевищує суми 3.000 зол.

— Вільне від цього спадкового податку буде майно вартості до 10.000 золотих, як що воно переходить на супруга або дітей.

— Домове урядженне, знаряди праці та живі і мертві інвентарі в рільних господарствах — як що вони переходять в дорозі спадщини на супруга або дітей, не підлягають спадковому податку до 2500 зол.

Цей закон обов'язує з днем 22-го серпня 1924 р. і має мати приміненне до всіх тих випадків, в яких обов'язаного до оплати цього податку не повідомлено до дня 1-го липня цр. про вимір спадкового податку.

— Спадковий податок, вимірний перед днем 1-го липня цр. а досі ще не заплачений має бути відписаний на той случай, коли оцінка майна послідувала в р. 1924. а чиста вартість спадщини, що переходить на супруга або дітей — не представляє вартості більшої чим 10.000 зол.

Подібні постанови мають приміненне і при дарованих. Оцінку майна мають переводити місєві таксатори.

Податкові кари.

Високі доволі податкові кари за несвоєчасне плаченне податків та інших державних оплат знижено значно з днем 1-го серпня цр. З цього дня будуть побиратися слідуєчі кари:

Від залеглого ґрунтового податку один процент місячно; від всіх інших залеглих податків і оплат по 4 проц. місячно, почавши від 14-го дня після ухвалу речинци, в якому податок мав бути заплачений.

Від залеглих податків і державних впаат, сплату яких відрочено або розложено на рати побиратиметься при податках: ґрунтовім, спадковім і від даровин по 1/2 проц. а при всіх інших податках по 1 проц. місячно титулом відсоток проволоки.

Не можна побирати ніяких відсотків проволоки від таких залеглих податків та державних оплат, сплату яких відрочено або розложено на рати з причини елементарних нещасть.

Всі ті ставки податкових кар можуть бути обнижені зглядно і зовсім відписані, як що буде стверджене, що платник не був в можности заплатити податку в назначеному речинци.

Цей розпорядок обов'язує від дня 1-го серпня цр.

передила його вічний спочинок. А до хвороби долучувався вічний брак засобів до життя. Беручи одно й друге під увагу, легко добачити глибоко життєписний зміст його поезії Лиха доля. Остання неначе гадина перемія його щастя, розлучила його з гараздом і запустила в його душу журбу й розпуку та приневолила його зідати своє серце. Самі чорні барви, закінчені проклоном без надійности:

Ой, надія!.. таку долю
най то громи тріснуть!

Перенести горе помагала йому сильна віра й любов, що впливала з неї. В трьох псалмах дав він одному й другому вислів, що його можна зібрати в оцих словах: „Сполошиш ми долю і проженеш щастя, день ми споморочиш і світ ми западе, нуждов мя вдариш і нашлеш ми злидні, світ ми спустіє і йме ворогувати, знидіє радість і плач мя огорне, туга ми ранком і вечером журба і ніч ми несонна і горйованє з сонцем, вирвеш ми очі і душу ми вирвеш, а не возмеш милости і віри не возмеш, а не видреш любови і віри не видреш, бо руске ми серце тай і віра руска!“

Розраду находив у письменській праці: переклав

В справі виміни знищених банкнотів.

В одному з попередніх чисел нашого часопису була згадка про розпорядок польської влади про те, що при виміні знищених частинно банкнотів належить побирати певну доплату. — На днях знесено цей розпорядок, значить, при виміні знищених банкнотів, — як що вони

матимуть всі номери і підписи, не можна побирати ніякої доплати. Звертаємо на це увагу наших читачів, щоби в таких случаях виміни банкнотів нічого не доплачували, бо до побирання того рода оплат ніхто взагалі не є управлений.

Український борець.

(До ілюстрації.)

Від місяця відбуваються у Львові в цирку Корнацького змагання за мистецтво і нагороду в сумі 5000 зол. До тих змагань станув ряд світових борців, між якими є борці світової слави, як мурин Бамбуля, лотиш Грікіс, серб Сватіна, чех Слевачек і другі.

Станув до соперництва з борцями-великанами і наш земляк з Перемишля Волинець, якого знімку помістили ми на першій сторінці сьогоднішнього числа.

Волинець зразу завоював собі симпатію публіки. Своєю зручністю дивує він глядачів. Бороться найкраще із усіх бор-

ців. І хоча силою не дорівнює він Сватині, Бамбулі, чи Грікісові, всеж таки ніодин з них Волинець не положив. Натомість Волинець побідив вже кількох, як Мортон, Слевачка, Гаска і Рогенбаума.

Українці Львова оваційно вітають кожного вечора свого дробимця і нагороджують його заслуженими оплесками.

Тому кілька місяців відбувалися такі змагання в Лодзі. Там боровся Волинець з тими самими борцями, що тепер у Львові і усіх їх побідив. Бажаємо йому, щоби і тим разом шасте його не опустило.

в огнищами, з яких вона може спалахнути. Льюїс Джордж уважає Бесарабію, Білорусь і Сх. Галичину. Про Сх. Галичину він пише так (передруковуємо у дослівнім перекладі з „Хвілі“): „Польща силою затримує при собі провінцію, котрої одна третина населення є польською. А остання частина симпатизує зі совітами, тягнучи до радянської України. Коли одної днини спалахне повстання галицьких хлопів, яке ми мали перед кількома літами в Ірландії, — чи будуть тоді совіти приглядатися зі зложеними руками, як що повстання буде звалене?“

Балкан теж це кратер Європи який вічно димить. Границі Югославії, Греції і Болгарії не вдоволяють ні одну з тих держав. Вічно неснок йна й невдоволена буде й Македонія. Отже Льюїс Джордж радить — поки час — поагодити усі ці спірні квестії.

Та, мабуть цей тверезий голос пролунає як голос в пустині...

На разі в

Китаю

ломашня війна. Пішло ось з чого: Китайський уряд заключив зі совітами умову, на основі якої манджурська залізниця мала назад перейти у власність російської держави. До цього не хотіли допустити Америка, Японія і Франція, які завдрим оком дивляться на поширення впливів Совітів у Китаю. Одначе це їм не вдалося і вони почали попірати сепаратистичний рух, що повстав у полудневім Китаю і грозить непроглядною у на-

Огляд світових подій

Знов Східна Галичина і Льюїс Джордж. У великій англійській газеті помістив бувший англійський прімер статтю; у якій

висказує свій погляд на невеселе майбутнє Європи.

На його думку Європа стоїть під знаком небезпеки важкої війни,

Слово про похід Ігоря, Короледвірський Рукопис і Любушин Суд, частину Євангелія Матія і в цілости Євангеліє Івана, закінчивши переклад ентузіастичним віршом Слава Богу, й ще дещо. Як із перекладів не все вийшло на яв із рук родини, напр. переклад Слова про похід Ігоря, так і багато з його оригінальних віршів не відомі або й не заховалися. З оригінальних віршів треба згадати мистецький уривок п. н. Бандурист і присвяту Устіяновичеві „Побратимови, посилаючи сму пісні українські“, себто наддніпрянські видання з піснями й віршами.

17. Слідами Маркіяна Шашкевича.

Микола Устіянович, що під впливом Шашкевича відпольшився й почав писати вірші, написав три роки по його смерті віршом згадку про нього по польськи, задумуючи її помістити в львівським польським тижневику. Але що польська газета не прийняла згадки про українського поета, остання заждала до 1848 р., щоб собою почати життя політичної організації Українців „Головна Руська Рада“. Дня 2 мая 1848 р. о 6 годині увечері зійшлося більше ніж триста Українців різного

стану й віку в салі зборів консисторських нарад, щоб завязати згадану політичну організацію. Перед зборами видрукував навмисне на це Маркіянів приятель Микола Устіянович у рівнобіжних текстах, українським і польським своєю „Згадку за Маркіяна Шашкевича во вічну його память“ і перечитав її перед самим засіданням, „аби, ударивши в жалкі і тоскливі струни народної думи, видобути в найблаженнішій годині і в родимім серцю стоголосний відзвук“. Таким робом в історичній хвилині завязання першої політичної організації Українців у Галичині віддано честь „тому поетичному духові, котрий так сильно полюбив українську (руську) народність“, як говорить з відомлення з основницьких зборів організації. Що більше, про весну для українського народу в Галичині можна говорити на протязі такого часу, доки Маркіянові думки мали силу в провідників Українців, у першій мірі, поки не спроневерилися їм його найближчі товариші.

(Далі буде.)

слідки домовою війною. А саме шлий ряд високих хінських урядовців і генералів збунтувався проти центрального хінського уряду в Пекіні і зібрав під Шангаєм 50.000 війська, задумуючи взяти місто. Отже цих недоволених потахо підпірають уряди антанті. Телеграми доносять, що повстанчі війська машерують уже на Шангай.

Не везе Іспанцям.

Вже більше року збунтувалися Мароканці проти іспанського панування і гонять іспанські війська з свого краю. Не хочуть вони бути під чужим пануванням, хочуть свою власну державу мати. Та Іспанія дуже захланна, от неприємно так, як деякі інші європейські на-

роди і воює з Мароканськими повстанцями. Однак їй не везе. Бють їх, як в бубон. Дійшло до того, що Іспанці задумують перестати битися і покинути Марокко.

От до чого доводить відвага і завзятість Мароканців.

Позичку

в висоті 800 мід. Німці дістануть вже незадовго. Позичку покрити Америка і Англія.

Президент

польської республіки Войцеховскі приїжджає 5. ц. м. до Львова на отворення Східних Торгів. Поляки пригтовляються незвичайно торжественно його приймати.

Отаманови мерещиться гетьманство.

Живе в Рівнім такий отаман Оскілко. Болось дуже манило його становище „голова“, ніби головного отамана, і за його він опинився аж в Шинорні, а й сьогодні мерещиться йому не аби що і за це поки що хто інчий йде на зелену пашу.

Ото кажуть, що Оскілко пішов дуже в гору. Коли когось там мали вислати за кордон, то той вислав телеграму до Оскілка і його висилку стримали. Отаман Оскілко має вплив, а добув він собі його своєю ревністю для „воеводства“ і його безпеченства, для чого оце недавно заложив спеціальну організацію „Т-во Приятелів Мира“. Голова тої організації має називатися гетьманом, а члени мають носити гранатові мундтури з відзнаками на нарамниках — ангел з оливою галузкою на білім щиті. Ця організація мала би „чувати“ над спокоєм і безпеченством людности і вести працю на основі своїх розпоряджень, але в тісній порозумінню з адміністрацією І. інстанції. Кажуть теж, що сам воевода мав бути гетьманом,

а Оскілко його заступником (чи не наказаним гетьманом?). Воевода теж затвердив відповідний статут і ніби то дав дозвіл носити членам тої організації зброю.

Це все неподобалось одному урядникові воеводства і той зібрав всі матеріали по справі і поїхав з докладом до Варшави. Там видно теж не подобалась новий проєкт успокоєння пограниччя і за це ніби то дали воеводі по шапці.

Але — чого то люди не наговорять. Справи треба судити по фактах, а з тих знаємо поки що, що заложилась організація „Т-во Приятелів Мира“, що теперішнього воеводу звільнюють зовсім з державної служби (знов кажуть, що це за те, що він з греко-католицького роду...) та що на його місце має бути назначений генерал Ольшевскі, б. к-р російського І-го гвардійського корпусу. Знаємо теж, що Оскілко поки що далі сидить в Рівнім, бе в своє „калатало“ і мріє про булаву.

(— о).

Способи боротьби Поль. Дир. Взаїмн. Обезпечень.

До різних сіл і місточок Східної Галичини а головню Поділля порозкидано польсько-українські летючки — в котрих якийсь „Селянський повітовий Комітет“ в Бережанах подає до відома, з нагоди пожежі в Саранчуках Бережанського повіту що Тов. в.з.об. „Дністер“ не виплатило погорільцям відшкодовань, а натомість виплатила відшкодованя Польська Дирекція взаємн. обезпечень в Варшаві, та накликає селян, щоби не платили премії до Тов. „Дністер“ тільки до ПДВО, бо Тов. „Дністер“ зібрані гроші видає на політичну агітацію. Хто видав цю летючку і яка її ціль — є зовсім ясно. Не можуть поклати Тов. „Дністер“ в отвертій борбі — старась Польська Монополька стріляти з поза плота і пашквілами дискредитувати і підривати довірє

нашого народа до Тов. „Дністер“ причім хапаєть способів негідних і непрактикованих через нідно шануюче себе Товариство обезпечень.

На підставі інформацій зсягнених в Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ можемо заявити, що всі заміти поміщені у летючці виданій ніби то через „Селянський повітовий Комітет“ в Бережанах є видумані і незгідні з правдою. З окрема на підставі переведених доходжень і зсягнених інформацій на місці, а навіть в команді жандармерії в Бережанах стверджено, що в Бережанах не існує ніякий „Селянський повітовий Комітет“ і не існують підписані на цій летючці яко голова Комітету Олекса Шеремета, а яко секретар Павло Климецький. Незгідне є рівнож з правдою, мовби Тов. „Дністер“ не виплачувало відшкодо-

вань — а зібрані премії видавало на політичну агітацію, бо колиби при нинішній політичній відносинах Тов. „Дністер“, яке стоїть під подвійним правительственным наглядом, не виплатило хоч одного відшкодованя, яке правно погорільцями належить, або видало бодай один сотик на яку небудь політичну агітацію, то певно мусілоби числитись з тим, що використалиби се польські власти і Польська Монополька в доцільнійший спосіб як боротьбою проти „Дністра“ анонімно ви дозвами. Тому не належить давати віри відозвам всяких прохлісвітів а держатися кріпко свого Товариства обезпечень „Дністер“, яке існує вже 33 літ і кождому виплатило відшкодованя, коли лише прежя була перед пожаром заплачена.

Чим скорше висилайте датки для Української Делегації на міжнародний Студентський Зїзд у Варшаві, що зачнесться 12. вересня ц. р.

Дальші жертви:

- о. Бережанський, Оглядів, 10 зол.
Хр. Озерів, Володимир Вол. зібрав 27 зол. 40 с., на що зложили:
1. Василь Березовський (100 десятин землі) 36 с.
 2. Іван Березовський, 1 зол.
 3. Йосиф Ворона, 1 зол.
 4. Хризант Озерів, 5 зол.
 5. Гриць Гілецький, 2 зол.
 6. Пилип Степанковський, 1 зол.
 7. Іван Шумовський, 14 сот.
 8. Яків Залуський, 1 зол.
 9. Петро Каркушевський, 2 зол.
 10. Василь Теребуха, 14 сот.
 11. Володимир Жулковський, 28 с.
 12. Калістрат Пальчиковський, 28 с.
 13. Степан Матусевич, 1 зол.
 14. Филімон Степанюк, 2 зол.
 15. Яків Хоперський, 1 зол.
 16. Стан. др. Полянський, 2 зол.
 17. Семен Архимович, 5 зол.
 18. Олекса Зелінський, 1 зол.
 19. Микола Вітовський, 1 зол.
- всі Володимирчане.

Разом 88 зол

чи вже к-нець?

А ну хто слідуючий!

Про — ніщо!

Щось би треба написати, та газети анахеми все до нині написали, — вже „бігме“ забракло темі! Що ж! Було затьмінне сонця! Та чомусь не „цілковите“ — кажуть,

що якась там влада — мала „тму“ заборонити!

Кажуть, що не можна було дати дозвіл на тес діло, — бо вже декому й без того ув очах геть потемніло...

— Ну — зачалася наука, отворилися всі школи — польські й „ruskie“, — що їх в польські переміняють поводи!

О, гартуйтеся любі учні, — хай змінюють „викладову“ — та ніколи вам не змінять ту, що в серці вашім, мову!

Загартуйтеся, уважайте, добре натягайте шиї, — хай лиш Бог від вас відверне директорів — з Коломиї!

Ах, та правда — отвиряє хтось у Львові „Targi Wschodnie“, — все будуть там виставляти: плуги, коси, люшні — й сподні.

Максим Гношик.

Календар — Вересень.

7. Неділя (25 с.) 12 нед. по 3. св. прав. тесаме. — Схід 44, захід 5-56.
 8. Понеділок (26 с.) Адріана і Нат. прав. те саме. — Схід 45, захід 5-54.
 9. Вівторок (27 с.) Пімена, Сави, прав. те саме. — Схід 45, захід 5-52.

П. ФРАНКО.

Буск, 13. 8. 1924.

ДИВАР.

Ви дивуєтесь пане доктор, що я ще живу? Прошу мені вірити, що се тільки ваша заслуга, без вас я був би давно помер. Ага! Ви ще більше здивовані, бо переїхання лучилося тільки вчора. Але я тямлю Вас добре. Може й Ви пригадаєте собі мене. То було перед мою третою подорожю до Ямайки, отже вісім літ назад. Певно я за той час міцно постарівся. Бачите я оженився а то старіє. Ага! Я знов забув, що мав говорити. Не маю щастя у світі. Як був молодий і жвавий то прихвощем навчився і по англійськи і по французьки і то мені придалося дуже а зглядно стало причиною чи одного нещастя. По чім я Вас пізнав, пане доктор? О нічого лекшого. Такі безбарві сині очі, як у

10. Середа (28 с.) Авр. Мойсея, прав. те саме. — Схід 45, захід 5-50.

Що сталося в вересні!

10. 1769. уродився поет Іван Котляревський.

10. 1910. Умер письменник Василь Доманицький.

Народні приповідки.

— Укни пастух, така й череда.

— Не в тім красива, що чорнобрива, а в тім, що роботу робить!

— Де господар не ходить, там нівка не родить.

— 0 —

З краю.

До цього числа „Нового Часу“ залучаємо чеки Українського Педагогічного Тов-ва та прохвемо негайно пересилати більші жертви на „Рідну Школу“. Фонди цілковито вичерпані і коли не прийде негайна визначна підмога, то нашим приватним школам грозить неминуча катастрофа. Жаден чек не має остати невикористаний. Секція „Рідна Школа“ УПТ-ва.

Докто з наших П. Т. Читачів не одержав середних чотирох сторінок останнього числа. і за те покривджених дуже перепрошуємо, хоч це сталося не з вини Адміністрації.

Комунікат в справі університету.

З огляду на цілковиту конфіскацію „комунікату“ в справі укр. університету в „Ділі“ ми комунікату не поміщуємо, щоб не лишити порожнього місця в газеті.

Чи банди у Сх. Галичині? Польські газети доносять про сміливі напади озброєних відділів на польську поліцію в коломиїській і чортківській повіті. Обеззброюють поліцію і стріляють до неї з її крісів, а потім зникають.

Головне Т-во „Просвіта“ і філія тов. „Просвіта“ ім. Т. Шевченка на місто Львів — подають до загального відома громадянства, що дня 7. вересня ц. р. в год її буде посвяченніе готових фундаментів „Народнього Дому“ на Богданівці вмурованніе добродіями — основателями цього Усі львівські і підльвівські читальні, члени Т-ва „Про-

світа“ і громадянство повинні взяти й особисту участь в тому святі, як також стати у найбільшій кількості добродіями-основателями „Народнього Дому“ на Богданівці. У Львові, дня 2 вересня 1924. За Головне Т-во „Просвіта“ М. Галущинський. За філію Т-ва „Просвіта“ ім. Шевченка — Б. Янів.

Заказ вивозу золота і срібла.

Оце на днях польські міністри раднали над розпорядком про заказ вивозу золота і срібла за кордон. Від тепер можна буде вивезти монети срібні до висоти 190 золотих на особу. Що до вивозу інших золотих і срібних річей то вийде в тім згляді новий розпорядок міністра скарбу. За всякі спроби перевозження заказаної кількості золота або срібла передбачені великі грошеві кари, кара арешту та конфіскація дотичних річей.

Не до пари їздити українським пошлом з клубу УСДП з послами українськими, то починають їздити з Ланьцуківськими і Круликівськими, польськими комуністами. Та вони й не криються з тим, що разом творять фактично один клуб. Чи то і виборці тих послів також всі комуністами поробились? Ей — обережніше з комуністами на село, бо мало в нас таких, що не знають, кому — на, а кому — то краще не згадувати.

Припинення вивозу збіжжя. Великі польські обшарники та не менші „людові“ спекулянти узискали в своїому часі дозвіл на вивіз збіжжя за кордон. Користуючися цим дозволом вспіли вони вивезти велику масу збіжжя — а по обчисленням з місяця серпня вивезено тільки 1800 вагонів хліба. — Що іно після цього, як ті спекулянти обривилися добре вивезенні збіжжя і коли в наслідок сегорічного неурожаю треба буде хіба спроваджувати збіжжя на олівні засіви та на прокормлення населення польщі, польські міністри додумалися вийти до того, щоб припинити вивіз збіжжя. В сам час припинили, бо нема вже що вивозити.

Важне для кредитових кооператив. На основі обіжників Міністерства скарбу з дня 7-го мая ч. 1375/V з дня 12-го червня 1924 с. 2871/V всі кредитові і задаткові кооперативи, що мають власні недвижності, одержали відрочення заплати всіх рат маєткового податку до

Вас, стрічаються дуже рідко. А до того я дуже потребував грошей, бо був тоді заручений і хотів їхати ловити алуни. Ага! думаєте, що маю горячку? Правда мої слова дещо не вяжуться, але то тільки тому, бо моя ціле життя не вяжеться. Як я мав іще шіснацять літ, сказав мені одна дівчина, що я міг би їй подобатися, як би мав дрібку оригінальності. Не любить буденщини. Для неї все мусить бути щось незвичайного і небувалого. Що міг я зробити оригінального? Я кравчук! Але чорні очі Грети стояли переді мною, як вуглики або радше як очі пігона, що працюють газелю на місци. Кажете, щоб я перестав говорити, бо то мені шкодить? Ні, ні, пане доктор, мені вже нічого не шкодить. Аджеж за кілька днів зроблю свій найнеоригінальніший вчинок, вмру за лікарською допомогою, як пишуть часописи. Позвольте, пане доктор, Ваше ординованне скінчене, а я чую, що мушу виговоритися, то

справає мені полекшу. Тим разом переїхання було тяжке. Чую, що той білий наколесник відбив мені нирки. Так, так, остре нефритіс і по в'ому. Дивна недуга серця, дигіталіс від кількох літ — візита старі гітки. Позвольте, пане доктор. Ага! Де ми вперше побачилися? То вже третій раз! Третій раз! В перше то було в Одесі. Як давно? То була моя перша любов. До Грети. І я мав тоді шіснацять літ. Ви рступили, пане доктор, алеж так тямлю чудесно, до нашої майстерні і звернулися до мене, щоб я Вам пришав гудзик. Чому якраз до мене? Може Вам подобався мій усміх і живі очі. Але ж певно я був тоді залюблений, а може й Ви також. Коли я пришивав гудзик, Ви приглядалися майстерні. Мало роботи? Поясок тісно? Тільки ледарі біають? Один тудзик на день? То чекаєте аж до вас прийдуть? Довго треба чекати на нагоду аж до вас прийде, а й тоді буде звичайно за пізно. Ні, в Америці —

слідки домовою війною. А саме цілий ряд високих хінських урядовців і генералів збунтувалися проти центрального хінського уряду в Пекіні і зібрав під Шангаєм 50.000 війська, задумуючи взяти місто. Отже цих недоволених тихо підпиратуть уряди антант. Телеграми доносять, що повстанчі війська машерують уже на Шангай.

Не везе Іспанцям.

Вже більше року збунтувалися Мароканці проти іспанського панування і гонять іспанські війська з свого краю. Не хочуть вони бути під чужим пануванням, хочуть свою власну державу мати. Та Іспанія дуже захланна, от неприємно так, як деякі інші європейські на-

роди і воює з Мароканськими повстанцями. Однак їй не везе. Бють їх, як в бубон. Дійшло до того, що Іспанці задумують перестати битися і покинути Марокко.

От до чого доводить відвага і завзятість Мароканців.

Позичку

в висоті 800 мід. Німці дістануть вже незадовго. Позичку покриє Америка і Англія.

Президент

польської республіки Войцеховскі приїжджає 5. ц. м. до Львова на отворення Східних Торгів. Поляки пригтовляються незвичайно торжественно його приймати.

Отаманови мерещяться гетьманство.

Живе в Рівнім такий отаман Оскілко. Колись дуже марило його становище „голова“, ніби головного отамана, і за його він опинився аж в Шипюрні, а й сьогодні мерещиться йому не аби що і за це поки що хто інший йде на зелену пашу.

Ото кажуть, що Оскілко пішов дуже в гору. Коли когось там мали вислати за кордон, то той вислав телеграму до Оскілка і його висилку стримали. Отаман Оскілко має вплив, а добув він собі його своєю ревністю для „воєводства“ і його безпеченства, для чого оце недавно заложив спеціальну організацію „Т-во Приятелів Мира“. Голова тої організації має називатися гетьманом, а члени мають носити гранатові мундтури з відзнаками на нарамниках — ангел з оливною галузкою на білій шиті. Ця організація мала би „чуваць“ над спокоєм і безпеченством людности і вести працю на основі своїх розпоряджень, але в тісній порозумінню з адміністрацією І. інстанції. Кажуть теж, що сам воєвода мав бути гетьманом,

а Оскілко його заступником (чи не наказним гетьманом?). Воєвода теж затвердив відповідний статут і ніби то дав дозвіл носити членам тої організації зброю.

Це все нещодобалося одному урядникові воєводства і той зібрав всі матеріали по справі і поїхав з докладом до Варшави. Там видно теж не подобається новий проєкт успокоєння пограниччя і за це ніби то дали воєводі по шалці.

Але — чого то люди не наговорять. Справи треба судити по фактах, а з тих знаємо поки що, що заложилася організація „Т-во Приятелів Мира“, що теперішнього воєводу звільнюють зовсім з державної служби (знов кажуть, що це за те, що він з греко-католицького роду...) та що на його місце має бути назначений генерал Ольшевскі, б. к-р російського І-го гвардійського корпусу. Знаємо теж, що Оскілко поки що далі сидить в Рівнім, бо в своє „калатало“ і мріє про булаву.

(— о).

Способи боротьби Поль. Дир. Взаїмн. Обезпечень.

До різних сіл і місточок Східної Галичини а головню Поділля порозсилали польсько-українські летючки — в котрих якийсь „Селянський повітовий Комітет“ в Бережанах подсе до відома, з нагоди пожежі в Саранчуках Бережанського повіту що Тов. ва. об. „Дністер“ не виплатило погорільцям відшкодовань, а натомість виплатила відшкодоване Польська Дирекція взаємн. обезпечень в Варшаві, та накликає селян, щоби не платили премії до Тов. „Дністер“ тільки до ПДВО, бо Тов. „Дністер“ зібрані гроші видає на політичну агітацію. Хто видав цю летючку і яка її ціль — є зовсім ясно. Не можуть поклати Тов. „Дністер“ в отвертій борбі — стараєсь Польська Монополька стріляти з поза плота і пашквілями дискредитувати і підривати довіре-

нашого народа до Тов. „Дністер“ причім хапаєсь способів негідних і непрактикованих через нідно шануюче себе Товариство обезпечень.

На підставі інформацій засягнених в Товаристві взаїмних обезпечень „Дністер“ можемо заявити, що всі заміти поміщені у летючці виданій ніби то через „Селянський повітовий Комітет“ в Бережанах є видумані і незгідні з правдою. З окрема на підставі переведених доходжень і засягнених інформацій на місці, а навіть в команді жандармерії в Бережанах стверджено, що в Бережанах не існує ніякий „Селянський повітовий Комітет“ і не існують підписані на цій летючці яко голова Комітету Олекса Шеремета, а яко секретар Павло Климецький. Незгідне є рівнож з правдою, мовля Тов. „Дністер“ не виплачувало відшкодо-

вань — а зібрані премії видавало на політичну агітацію, бо колиби при нинішніх політичних відносинах Тов. „Дністер“, яке стоїть під подвійним правительственным наглядом, не виплатило хоч одного відшкодовання, яке правно погорільцями належить, або видало бодай один сотик на яку небудь політичну агітацію, то певно мусіло би числитись з тим, що використали би се польські власти і Польська Монополька в дощільнійший спосіб як боротьбою проти „Дністра“ анонімною відозвами. Тому не належить давати віри відозвам всяких проїсвітлів а держатися кріпко свого Товариства обезпечень „Дністер“, яке існує вже 33 літ і кождому виплатило відшкодованне, коли лише премія була перед пожегом заплачена.

Чим скорше висилайте датки для Української Делегації на міжнародний Студентський Зїзд у Варшаві, що зачнеться 12. вересня ц. р.

Дальші жертви:

- о. Бережанський, Оглядів, 10 зол.
Хр. Озерів, Володимир Вол. зібрав 27 зол. 40 с., на що зложили:
1. Василь Березовський (100 десятих землі) 56 с.
 2. Іван Березовський, 1 зол.
 3. Йосиф Ворона, 1 зол.
 4. Хризант Озерів, 5 зол.
 5. Гриць Гілецький, 2 зол.
 6. Пилип Стемпковський, 1 зол.
 7. Іван Шумовський, 14 сот.
 8. Яків Залуський, 1 зол.
 9. Петро Каркушевський, 2 зол.
 10. Василь Теребуха, 14 сот.
 11. Володимир Жулковський, 28 с.
 12. Калістрат Пальчиковський, 28 с.
 13. Степан Матусевич, 1 зол.
 14. Филімон Степанюк, 2 зол.
 15. Яків Хоперський, 1 зол.
 16. Стан. др. Полянський, 2 зол.
 17. Семен Архимович, 5 зол.
 18. Олекса Зелінський, 1 зол.
 19. Микола Вітовський, 1 зол.
- всі Володимирчане.

Разом 88 зол

Чи вже к нець!

А ну хто слідуючий!

Про — ніщо!

Щось би треба написати, та газети анахтеми все до нині написали, — вже „бігме“ забракло теми!

Щож! Було затьмінне сонця! Та чомусь не „цілковите“ — кажуть,

що якась там влада — мала „тму“ заборонити!

Кажуть, що не можна було дати дозвіл на тес діло, — бо вже декому й без того ув очах геть по-темніло.

— Ну — зачалася наука, отворилися всі школи — польські й „ruskie“, — що їх в польські пере-мінюють поволи!

О, гартуйтеся любі учні, — хай змінюють „викладову“ — та ніколи вам не змінять ту, що в серці вашім, мову!

Загартуйтеся, уважайте, добре натягайте шиї, — хай лиш Бог від вас відверне директорів — з Коломиї!

Ах, та правда — отвирає хтось у Львові „Targi Wschodnie“, — все будуть там виставляти: плуги, коси, люшні — й сподні.

Максим Гнотик.

Календар — Вересень.

7. Неділя (25 с.) 12. нед. по 3. св. прав. тесаме. — Схід 4:41, захід 5:56.

8. Понеділок (26 с.) Адріана і Нат. прав. те саме. — Схід 4:51, захід 5:54.

9. Вівторок (27 с.) Пімена, Сави, прав. те саме. — Схід 4:52, захід 5:52.

10. Середа (28 с.) Авр. Мойсея, прав. те саме. — Схід 4:52, захід 5:50.

Що сталося в вересні!

10. 1769. уродився поет Іван Котли-ревський.

10. 1910. Умер письменник Василь До-маницький.

Народні приповідки.

— Який гасух, така й череда.

— Не в тім красава, що чорнобрива, а в тім, що роботу робить!

— Де господар не ходить, там нівка не родить.

— 0 —

З краю.

До цього числа „Нового Часу“ залучасно чеки Українського Педагогічного Тов-а та прохасмо негайно пересилати більші жертви на „Рідну Школу“. Фонди цілковито вичерпані і коли не прийде негайна визначна підмога, то нашим приватним школам грозить неминуча катастрофа. Жаден чек не сміє остати невикористаний. Секція „Рідна Школа“ УПТ-ва.

Дехто з наших П. Т. Читачів не одержав середних чотирох сторінок останнього числа. і за те покривджених дуже перепрошуємо, хоч це сталося не з вини Адміністрації.

Комунікат в справі університету.

З огляду на цілковиту конфіскацію „комунікату“ в справі укр. університету в „Ділі“ ми комунікату не поміщуємо, щоби не лишити порожнього місця в газеті.

Чи банди у Св. Галичині? Польські газети доносять про сміливі напади озброєних відділів на польську поліцію в коломиїській і чортківській повіті. Обеззброюють поліцію і стріляють до неї з її крісів, а потім зникають.

Головне Т-во „Просвіта“ і філія тов. „Просвіта“ ім. Т. Шевченка на місто Львів — подають до загального відома громадянства, що дня 7. вересня ц. р. в год 11 буде посвяченне готових фундаментів „Народнього Дому“ на Богданівці вмурованне добродіяни — основателями цього Усі львівські і підльвівські читальні, члени Т-ва „Про-

світа“ і громадянство повинні взяти й особисту участь в тому святі, як також стати у найбільшій кількості добродіяни-основателями „Народнього Дому“ на Богданівці. У Львові, дня 2 вересня 1924. За Головне Т-во „Просвіта“ М. Галушчинської. За філію Т-ва „Просвіта“ ім. Шевченка — Б. Янів.

Заказ вивозу золота і срібла.

Оце на днях польські міністри радили над розпорядком про заказ вивозу золота і срібла за кордон. Від тепер можна буде вивезти монети срібні до висоти 100 золотих на особу. Що до вивозу інших золотих і срібних річей то вийде в тім згляді новий розпорядок міністра скарбу. За всякі спроби перевезення зазначеної кількості золота або срібла передбачені великі грошові карі, кара арешту та конфіскація дотичних річей.

Не до пари їздити українським по-слам з клубу УСДП з послани українськими, то починають їздити з Ланьдучкими і Круликівськими, польськими комуністами. Та вони й не криються з тим, що разом творять фактично один клуб. Чи то і виборші тих послів також всі комуністами поробились? Ей — обережніше з комуною на село, бо мало в нас таких, що не знають, кому — на, а кому — то краще не згадувати.

Припиненне вивозу збіжжя. Великі польські обшарники та не менші „людові“ спекулянти узискали в своєму часі дозвіл на вивіз збіжжя за кордон. Користуючися шим дозволом успіли вони вивезти велику масу збіжжя а по обчисленням з місяця серпня вивезено тільки 1800 вагонів хліба. — Що іно після цього, як ті спекулянти обшарники добре вивезенням збіжжя і коли в наслідок сегорічного неурожаю треба буде хіба спроваджувати збіжжя на осніні засіви та на прокормлення населення польщі, польські міністри додумалися вкінці до того, щоби припинити вивіз збіжжя. В сам час припинили, бо неча вже що вивозити.

Важне для кредитових кооператив. На основі обіжників Міністерства скарбу з дня 7-го мая ч. 1376 V з дня 12-го червня 1924 ч. 2871 V всі кредитові і задаткові кооперативи, що мають власні недвижності, одержали відроченне за-плати всіх рат масткового податку до

П. ФРАНКО.

Буск, 13. 8. 1924.

ДИВАР.

Ви дивустесь пане доктор, що я ще живу? Прошу мені віриги, що се тільки ваша заслуга, без вас я був би давно помер. Ага! Ви ще більше здивовані, бож переїханням лучилося тільки вчера. Але я тямлю Вас добре. Може й Ви пригадаєте собі мене. То було перед мою третою подорожю до Ямайки, отже вісім літ назад. Певно я за той час міцно постарівся. Бачите я оженився а то старіс. Ага! Я знов забув, що мав говорити. Не маю щастя у світі. Як був молодий і жвавий то прихачцем навчився і по англійськи і по французьки і то мені придалося дуже а зглядно стало причиною чи одного нещастя. По чім я Вас пізнав, пане доктор? О нічого лекшого. Такі безбарві сині очі, як у

Вас, стрічаються дуже рідко. А до того я дуже потребував грошей, бо був тоді заручений і хотів їхати ловити алуни. Ага! думаєте, що маю горячку? Правда мої слова дещо не вяжуться, але то тільки тому, бо моє ціле життя не вяжеться. Як я мав іще шіснацять літ, сказав мені одна дівчина, що я міг би їй подобатися, як би мав дрібку оригінальності. Не любить буденщини. Для неї все мусить бути щось незвичайного і небувалого. Що міг я зробити оригінального? Я кравчук! Але чорні очі Грети стояли переді мною, як вуглики або радше як очі пігона, що працюють газелю на місци. Кажете, щоби я перестав говорити, бо то мені шкодить? Ні, ні, пане доктор, мені вже нічого не шкодить. Аджеж за кілька днів зроблю свій найне-оригінальніший вчинок, вмру за лікарською допомогою, як пишуть часописи. Позвольте, пане доктор, Ваше ординованне скінчене, а я чую, що мушу виговоритися, то

спрааляс мені полекшу. Тим разом переїханням було тяжке. Чую, що той бідний наколесник відбив мені нирки. Так, так, острє нефрїтіс і по в ьому. Дивна недуга серця, діг-таліс від кількох літ — візита старої тітки. Позвольте, пане доктор. Ага! Де ми вперве побачилися? То вже третий раз! Третий раз! В перве то було в Одесі. Як давно? То була моя перша любов. До Грети. І я мав тоді шіснацять літ. В-рстунили, пане доктор, алеж так тямлю чудесно, до нашої майстерні і звернулися до мене, щоби я Вам прашав гудзик. Чому якраз до мене? Може Вам подобався мій усміх і живі очі. Але ж певно я був тоді залюблений, а може й Ви та-кож. Коли я прищивав гудзик, Ви приглядалися майстерні. Мало ро-боти? Поясок тісцо? Тільки ледарі бідують? Один гудзик на день? То чекаєте аж до вас прийдуть? Довго треба чекати на нагоду аж до вас прийде, а й тоді буде зви-чайно за пізно. Ні, в Америці —

дня 1-го січня 1926 р. Це відноситься до всіх згаданих кооператив без огляду на те, чи їх недвижимість знаходиться в місті чи на селі, і чи підпадає вона під постанову закону про охорону льокаторів чи ні. Ця полегша відпадає в тому тільки випадку, коли тим кооперативам буде уможливлено заплату маєткового податку заставними листами.

Підвижка емеритальних платень. Рада польських міністрів перевела ухвалу, на основі якої всі б. австрійські, німецькі та російські емерити, так звані як і військові, що є тепер горожанами Польщі, згідно вдови і сироти по них, мають діставати 75 процент цієї платні, яку pobирають польські емерити. Ухвала обов'язує що іно з днем 1-го вересня ц. р.

За що штрафують. За що де, то не знаємо, а по селах біля Корця то за молоко, масло, сир і т. п., а офіційно це називається — собака не прив'язаний, або зле прив'язаний, або сміття на подвір'ю, або вибачте, дитина висунулась на подвір'я... ну, як то буває. Гай, гай, а все як не 20 то 30 золотих коштів. Дійсно скоро культурними ще й панями постають порядні люди.

Автокефалія православної церкви в Польщі. Для 25-го серпня ц. р. скінчився термін, до якого всі священники на Тернопільщині мали підписати якийсь документ про автокефалію. Староста (!) скликав до себе священників для підпису. Довозять, що один священник не дав свого підпису і староста вже написав про це до воєводи мабуть з метою, щоби того священника звільнити (?). Один священник іздив в справі тих підписів до митрополита з запитанням, чи треба підписувати. Митрополит відповів: раз влада вимагає то треба. Звичайно — від митрополита Дениса нічого іншого й очікувати.

Зі світа.

Робітники забрали фабрику. Робітники паперу в Ельборні зажадали підвишки платні. Коли присутній інженер заявив, що не може згодитися на підвижку, бо це залежить від заряду, робітники вивели його поза брами фабрики — а самі в числі 90 людей зайняли фабрику і держать досі у своїм посіданню.

Гріб фараона Тутенкамена, який недавно відкрито, напровадив дослідників на місця інших гробів єгипетських королів. Відомості і вказівки про ті гроби знайдено між написами в гробівні Тутенкамена. Ті гроби мають бути 1-00 і більше літ старші від гробу Тутенкамена. Один американський мільйонер згодився вже з єгипетським урядом, що буде викопувати дальші королівські гроби і прийняв умову, що більшу частину знайдених предметів віддасть єгипетському урядові.

У вічнім страду живе тепер Японія, бо що кілька тижнів повторюється там землетрус. Останній раз відчуту землетрясення над Токійським залвом дня 23 серпня.

Буде дід бабі вуйком. В однім селі в Баварії відбувся недавно два весілля, які наробили багато клопоту самим новоженцям, бо не знають вони теде, як себе кликати. Бо сталося так: в тім селі жила 45-літня вдова з 24-літньою дочкою, а її сусідом був 50-літній вдовець з 25-літнім сином. І всі поженилися! Та ще булони пів біди, як би старий вдовець оженився з вдовою а його парубок з її дочкою, — а то зробили так: старий оженився з дочкою вдови, а син старого оженився з вдовою! І вийшла чудасія! Батько оженився з пасербицею свого сина і тим самим став зятем свого рідного сина і пасербом своєї невістки! Молода дівчина, що вийшла за вдиця, стала тещею своєї рідної мамі і мачухою свого зятя. Коли ще до того з тих подруж будуть діти, то їх власні батьки і мамі будуть їм стрийками, вуйками і т. п., так, що ніякий адвокат не розбере.

Шибеничне „добрийдень“. Недавно стратили в Парижі одного Араба, який осеню 1923 року замордував дві жінки. Засуджений викликав здивованне публіки тим, що від присуду аж до смерті заховав повний спокій і навіть — гумор. Коли вже вивели його на шафот, просив священника, щоби той охрестив його і прийняв імя Августина. А коли вже клав голову під гільотину, закликав до всіх присутніх глядачів: „Добрий день вам усім, добрі люди!“

Чоловік таки перебіг коня, В попередньому числі ми написали про чоловіка, що став бігати з конем на взаводи. Тепер доносять, що оба „супротивники“

вже пробігали умовлених п'ять днів і чоловік побідив. Він зробив за той час 556 кільом, а кінь лише 513 кільом, отже на 3 кільом менше! Бачимо з того, що сильна воля і вправа робить чоловіка витривалішим від коня. Бігун Гарні „виграв“ собі 300 ф. штерлінгів.

Студенти совітської Росії і України не ідуть на конгрес. Центральне бюро радянських студентів (пролетстуд) Росії таї України було також запрошене на студентський конгрес у Варшаві, але відмовилося, взяти участь в тому конгресі. Як причину відмови подали совітські студенти передовсім ту несправедливу постанову, що число делегатів усіх країн має бути рівне, супроти чого совітські студенти, які скількістю перевищують всіх студентів Європи, мали би бути заступлені тільки через чотирох делегатів, так як прих. Англія.

Шилом і падкою.

Жіноча рецензія.

Приїхав Бандурист. Цілий рік буває він в столиці Малопольщі а на ферії обіздає другі не менше важні моллопольські столиці і столицьки як нпр. Тернопіль, Грималів, Будзанія, Копичинці і т. д. Всі ті кресові „твердзи“ живуть тепер під вражінням ріжного рода „вітань“ прошених, непрошених, добровільних, силуваних та ще які там бувають. Не диво що пр. столицька Копичинці привітала належно Бандуриста. Навіть Подітова Рада казала поправити дороги...

І от я раб божий хоч і не був на концерті мушу написати рецензію. Така вже стала умова межі мною і мосю рівноправною товаришкою, яка наказала мені колисати дитину, а сама пішла на концерт. Бо бачите

тоді всі говорили про Америку — молоді люди самі сотворюють нагоду. Запитайте самі Вандербільта або Рокефелера. Я постановив їх запитати і кінчив пришивати гудзик. Дістав п'ять копійок, хоч, робота не стоїла більше чим одну. На початок! Але мої очі бачили перед собою тільки гудзики. Звичайні чорні гудзики, з чотирьома дірочками, які панове носять при маринарах або сурдутах. А може то були палкі, іронічні очі Грети? В одну мить я був рішений. Взав кілька голок, гострі маленькі ножиці і кілька мотків ниток та три тузини гудзиків, ріжнго коліру і величини. Я мав піти занести штатське, але вступив по дорозі до десяти великих бюр. Чи не пришити кому гудзика? Заробив два рублі! Два рублі! На другий день подякував майстрови. Я був вдоводений. Гроші і поцілунок поспарилися на Грету. На якийсь час Грета була задоволена. Я свистав наче кос. Коли ми сиділи на Лян

Жероні, гляділи на море і я починав з радості і опяніння свистати, публіка ставала, щоби прислухатися, а коли скінчив сипалися бр'ва, як у театрі. Це заохочувало мене до чим раз краших і оригінальніших посвистів. Я став артистом. Штука, коли мої гудзики не вистарчали Греті на шовкові юбки, завела мене і Грету до варісте. Знов поспарилися гроші і поцілунок але не на Грету. Мої уста від тоді почали кривитися в гримаси. Коли публіці збудилися мої свисти почав я їх бавити гримасами. Але гримаси збудили й мене. Я розпив. В „Гімбрінусі“ стрівуся із матросами і небаром попав на пароход. З першу до Константинополя, потім на Крим, потім у Гібральтар, помім у Круго св.ти. В Гамбурзі, маю, як бачу слабість до Німок, подобалася мені ще одна Грета, кожда третя Німка то Грета, і я закинув котвицю. Її батько займався виробом рашплів зі шкіри акул, яка як може знаєте є шорстка і рапаста і можна нею

гладити дерево як правдивим рашпїлем. Ми скоро добили торгу: Я пішов ще на два роки в море і мав доставляти акул. Інтерес на половину і Грета. Все йшло добре. Я поширив інтерес, бо привозив не тільки шкіри, але й зуби і хребові кости. Пощо? питаєте п'яне доктор. Ото ж я бачив у Нью Йорку прегарні палиці зі слоневої кости. Ту слоневу кість роблено з костий акул. Прегарні брельоки і дармовиси робили ми з зубів акули. Як я ловив акули? Нічого лекшого. Кусень мяса на гаку. В околиці Ямайки море кипить від акул. Без ножів ми ніколи не купалися. Але раз акула замість гачок хопила ногу мого товариша а мене шарнула мимоходом хвостом по плечах та здерла шмат шкіри, що вистарчив би на дамські рукавички. Коли я вернув до Гамбурга і тої Грети не було.

(Далі буде.)

в нас жіноцтво зорганізоване, має своє товариство і ми чоловіки лише тихо нариваємо на біду. А вкінці я повний в праві писати рецензію, бо ж моя жінка незвичайно музичальна, співуча, граюча, — отже мені сказала: „ти будеш з дитиною, а я вже тобі докладно все розкажу, що будеш мати вражіння якби ти сам був на концерті“. Згода.

Вечір. Жінка збирається на концерт. Сукня нова, готова і випрасована. Фризура те дуже важне. Є різні фризурки: концертна, балева, чайно-вечіркова, буденна, святкова, нічна, фризура „дубом“, та й багато інших.

„Щось ти вичесана як на балі“ — сказав я до жінки глядячи як вона зробила собі з волосся якісь роги і взагалі виглядала дуже стрепіхато.

„Та ж по концерті є танці, тому випадас учесатися як на балі. Знаєш що по концерті я верну до дому, але інші пані будуть учесані як на балі, а я не хочу різнитися.“

Я більше не говорив, бо знаю жіночу логіку. Крутять як треба. Раз не можу вирішуватися, бо всі носять такий стрій, така мода, то зараз же: я не хочу того, бо вже таке має докторова або котра иньша — ова.

По шовковитім убранню, жінка наперфумувала волосся і руки, які тепер кожній може оглядати, така мода!

Пішла. Дитина спала спокійно.

О півночі вернула. Я розрухався і не міг так скоро заснути. Просив, щоби мені оповіла все так докладно, щоби я теж мав вражіння, що був на концерті. Жінка оповідала:

„Я зайшла до паньства О. і вони вже чекали на мене. Значить вона знову має нову сукню. Недавно була у новій на фестині, а тепер знов чоловік її справив. Що значить добрий чоловік! 8 доларів дала за метер“ (тут жінка назвала матерію, але я ніяк не годен помістити в голові тих назв).

„Вже було пізно і ви певно зараз пішли на концерт?“ — додав я.

„Прийшли в сам час. За кілька хвилин зачали концерт. Салія битком набита. Маса поприїжджало з провінції. Але ти мені купи білет десь між самими незнайомими“.

„Скажи як концерт випав, а не за білети — перебив я, — як не міг знати хто там буде сидіти. Що і як співали?“

Я слів не знаю, але співали досить гарно. Передімною сиділа пані директорова Д. в плюшовій сукні, дуже в претенсіях. Вбрала плюш у Вайса і платила по 7 доларів“.

„Як співали соля?“ — питав я дальше.

„Сопран видно був змучений дорогою, а барітон співав гарно то, що ти співаєш за навутице...“

„Ага бабине літо Сичинського“ — поправив я.

„Так бабське літо — продовжувала жінка. Побіч директорової сиділа меценасова М. в шлій крептишиновій сукні з нашитими кораліками. Іздила купувати матерію аж до Чорткова“.

„Но а на біс нічого не співав барітон?“ — питав я знов про концерт.

„Співав щось там, а зараз по другій стороні пані меценасової сиділа пані Л. також в сукні з Чорткова, але була в ній вже раз на фестині“.

„Але ж будь так добра, скажи мені як випали хори, що співали“ — вже невдоволений пораз семий перебив я жінці.

„Хори, хори, ага співали якусь бурю, дуже добре наслідувана буря а потому народні пісні по дві стрічки, я їх не знаю, однак виходило то гаразд — а вже найгарніше зі всіх то була вбрана панна Г. „Елсгантна і густовна“ модна суконка, спинана легонько на раменах, без рукавів...“

Лихий з такого опису суконь а не концерту, ще раз перебив я жінці, а радше зійшов на її тему: „ага, голі руки чи ще що більше, певно перфумувала волосся так як ти... головню голі руки...“

„Десь ти так скоро все зобачиш!“ — відразу о дві октави вище скрикнула жінка.

„Зараз буду мати вражіння бурі з концерту“ — відкликну я та накрив голову „яськом“ щоби не чути надходячої бурі.

Якийсь час жінка ще щось викривала, але звичайно по бурі тишина і в нас запанувала, по чім було лиш чути рівномірний віддих „любителів“ концерту.

Нечинір.

ДОПИСИ

Вісти з Чортківщини. — Чортків. Дня 24. VIII. с. р. завязався тут комітет для вшановання пам'яті поляглых в борбах під Чортковом підчас польсько-української війни, який поставив собі за ціль вибудувати на горі званій Калігівка величавий пам'ятник з каменя, бетону і заліза. Властитель гори Д-р Юрчинський

офірував на ту ціль відповідну частку площі, каміня і пісок. Маємо надію, що в протязі цього року влітє сей комітет при допомозі населення цілого повіту цей пам'ятник збудувати і в річницю борби під Чортковом т. с. в червня посвятити.

Білобожниця. Дня 19. серпня с. р. обходжено в нашому селі празник Преображення Господнього і з тої нагоди з сусідніх сіл поприходили процесії та багато богомільних приїхало фірами. Яке здивованнє і обуреннє обгорігло всіх вірних, коли побачили, що громадський поліцай на приказ наказаного війта поляка Войцеха Ганьковського стягас коло церкви від кожної фіри мито у висоті одного мільона марок. Вистарчить, щоб в будучинні пан начальник винаймав право побирання цього мита від прочан якомусь жидови а вернуться давні часи Зельмана, коли то вірні мусли оплачувати вступ до своєї церкви жидови-арендареви. Проти тому нечуваному в цілому культурному світі зарядженню внесли громадяне протест до висших властей та чи є що допоможе, побачимо.

Скородинці. „Я ксендза забіє на амбоне як пса, я му земби повибію“ — так відгрожувався греко-кат. священник о. Глевичеві наш пан „кероуник“ Котович, за що дістав засуджений на кару арешту через 3 дні, та це не буде жадною перешкодою, щоб і дальше остав на тій самій посаді і ширив в нашій селі деморалізацію та соблазн. Прещінь ця обіда відносилась до гр. кат. священника, який є рівночасно катехитом школи, а пан Котович є беняміном пана інспектора Бутиковського. Цього року зредукував п. Бутиковскі аж 8 учителів Українців, а за те затримав на посаді п. Котовича, звісного авантюриста і п'яницю. За подвиги цього „рицарського“ педагога супроти греко-кат. священника — певно належить п. Котовичови нагорода в формі наділення його ще кращою посадою.

Мухавка. Село свідоме, на загальне число мешканців 1418 душ числить понад 1100 Українців, 320 латинників а 18 жидів. В селі є чит. „Просвіти“ і Кооператива та 2-класова народня школа з кр. викладовою мовою і ся „последна стала солею в оці п. інспекторови Бутиковському. В р. 1923 заснував він 1-класову польську експонівку, до якої примусово приділено всі діти, яких котренибудь з родичів було латинського обряду. Не помагали протести родичів і бойкот польської школи, бо п. інспектор так довго карав родичів високими гривнями, аж вкінці цей опір зломився.

здумано заучити обі школи в одну та лише з язиком викладовим польським. Проти тому зарядженню шкільних властей внесли протест члени громадської ради, з яких на загальне число 18 — 13 є Українцями і вони всі разом з комісаром поляком Тимішським ствердили на тій протесті власноручними підписами, що протокол засідання громадської ради з 20. мая с. р. дістав сфальшований секретарем громадським Петром Буцаєм, який поповнивши ряд мальверсацій на шкоду громади, утік до Франції. В протязі короткого часу с се вже третя школа,

Бабинці, пов. Рогатин. Дуже цікава подія склалася в нас 25. липня с. р. До Бабинцевь загощила поліція і зажадала ви-

дані музичних інструментів. А була в нас оркестра ще до війни в Тов. „Сні”.

Голова „Сні” ще з початком війни забрав децю знищені москалями інструменти з читальні та сховавав на хорах у церкві.

Місцевий свідок та голова „Сні” не хотіли видати інструментів як дівську власність Бабурчан.

Тоді поліція вказала на хитрощі і попрохача, щоб їй дозволити тільки подивитися на інструменти. Та тут знову виявилось, що ключ є в дядь, який живе постійно в Лукові.

Поліція не зважала на це і витрихом одчинив комору в присутності трьох свідків. Мамо протестів поліція таки забирає інструменти, бо одержала такий приказ від староства.

Поліція ще замітила спокійно, що її інструменти та їх словесок довідалася від місцевого чорного духа, який вже від чотирьох років працює над цим, якби це розкрити місцевій читальні „Просвіти” та своїм односельчанам. От чим займається польська поліція під орудою ославленого, спольонізованого Німця Глівца, який виключно працює в нас над тим, якби найбільше докучити Українцям. А бандити в ровіті далі гуляють... *Місцевий.*

С. КАДИНЕЦЬ

Не ступлюсь з дороги.

*Пан новозом, хлоп волами;
— Гей соб, круторогі!*

*Подумав: хоч раз не вступлюсь
Панови з дороги.*

*Пан з далека як побачив
Мужика з волами,
Став кричати: — Гей з дороги
Уступися, хаме!*

*А хлоп ніби що не чує
Що панок горлає,
Лиш зігнувся і щось ніби
В возі поправляє.*

*Пан кричав, горлав на хлопів
Мало не сказився,
А вкінці таки панисько
Хлопови вступився.*

**НОВІ
КНИЖКИ.**

Книжки надіслані до редакції.

Накладом „Українська накладня” Липськ. Загальна Бібліотека Ч. 199.201.

Анатоль Франс: „Злочинство Сильвестра Боннара члена Академії”. Перша частина: Поліно. Друга частина: Жанна Александра. Переклад з французького Ганна Чикаленко. Стор. 267. 8^р.

№ 202—203. Ромен Роллан „Дантон” Революційна драма з франц. переклала Ганна Чикаленко. Стор. 130. 8^р.

№ 204—205. Дмитро Дорошенко: „Микола Іванович Костомарів” літературні характеристики українських письменників ч. VI. Стор. 94. 8^р.

Видавництво „Україна” Ноти.

Летія Рудницький: „Пісні Любови” на голос і фортеп’я. Стор. 15. 4^р.

Агенція Земельного Банку Гіпотечного спілки акційної у Львові

перенесла свої бюро з вул. Рейтана ч. 8.

на вул. ЛЕГІОНІВ ч. 27. (в пасажу на ліво)

Поплагоджує як до цього часу всякі банкові чинності в успіхом.

М. Старицький: „Об не ходи Гриво нар. драма зі співами для фортеп’яна з текстом зладив А. Рудницький. Стор. 24. 4^р.”

Появилася дуже богата змістом поетрична книжка „Літературно-Науковий Вістник” за липень, серпень і вересень. Зміст такий: В. Пачовський: Осиковий Кід, Юл. Опільський: Школяр із Мемфісу, І. Ліпа: Острови самотності, Р. Роллан: Дантон і акт, Монтеїро Лобато: Цятка, П. де Монасан: Дикі гуси, Е. Чикаленко: Уривок із спогадів (8-10—19 00), Характерник: Згадки минулого Б. Кравців: Ліль, О. В. 914—1924, І. Огієнко: Київська митроп. друкарня, К. Флямарион: Теперішнє, майбутнє і парадокс часу, П. Мевик: Таємні стежки людського духа, А. Павлюк: Давнина, К. Сосенко: Нові методи етнологічних студій, Лев Луци: На захід, М. Кордуба: Смерть царя Миколая II і його рідні, Д. Д.: В десятю річницю, М. Рудницький: вірші, М. Ковальський: „* * *”, Вод. Гнатюк: В справі укр. літер. мови.

Зі спорту.

Вісти з українського спортивного Союзу.

М’ячеві змагання Team-ів: Львів-Край.

Склад м’ячевих дружин на змагання, які відбудуться на третій день Запоріжських Ігор в неділю, дня 4. вересня ц. р. такий:

Львів: Роротар: Барусевич (Русалка), залоза: Дахнівський, Верхова (Україна), поміч: Гіба, Бізанц і Оприск (Україна), напад: Конашевич, Кінер, Лисик, Ярославський і Терлецький (Україна).

Край: Роротар: Дрозд (Беркут), залоза: Кузьмів (Беркут), Ковальський (Буй-Тур), поміч: Сороканюк, Павловський і Стенпурський (Буй-Тур), напад: Медвідь (Беркут), Стасюк, Козло, Косач (Буй-Тур) і Фльорко (Беркут)

Веселий куток.

В московській школі для українських дітей

Учитель диктує: Па сніг волнам океана.

Ученики пишуть, один написав і сміється.

Учитель: все написали? (до того, що сміється) а ну прочіть, що написали!

Учень читає: — Не синя вовна в Лукіяна.

Учитель: — що же ти, написав таку чужу і ещо смійошся!

Учень: — а хіба буває синя вовна в Лукіяна?

Учитель диктує учневі при таблиці: в лавке било три шибика чаю.

А ти знаєш, що сть таке шибикі?

Учень: — ?

Учитель: — шибикі сть шибикі. Повтори.

Учень: — на лавці в цибрику було три шибикі.

На оказії.

В однім селі був при церкві повний „штат”: піп дякон, дяк і паламар. Ішли вони до богача посвячувати хату. Траплялась рідка оказія, тож піп і наказав, що при гостині мусить кожний начинати по церковному. При столі на першу закуску подали селедья. От піп бере голову і промовляє: „аз єсьм глава церкви”; дякон бере середину і тигне басом: „по середі церкви воспою Тя, Господи”; дяк бере хвоста і підтягає дишкантом: „і оставиша останки младенцам Твоім”; паламарові осталась тільки юшка; він взяв тарілку в руки і поливаючи юшкою голову духовників затигнув хрипливим голосом: „ізліяся благодать святого духа на глави ваша”...

В РІДНІЙ ШКОЛІ НАША ВУДУЧНІСТЬ

Під прапором „Рідної Школи” — мусить згуртуватися весь український народ!

Негаймо впиши-ся в член У.П.Т. — і пішли більшу жертв: на „Рідну Школу” до „Українського Педагогічного Товар.” у Львові, Ринок 10.

Біржевий перегляд.

Грошева біржа.

Львів, 1. IX. 1924.

Амер. дол. 517—518, одинки і двійки на рівні з іншими ам. дол., канад. дол. 492—493, Кч 015¹—015², Фран. фр. 027—028, Франки швайц. 096¹/₂—097, фунти штерлінгів 2320—2330, Франк бельг. 000—000, Ліри 000—000, Лей 002¹/₂—002²/₂, грошля, Австр. кор. 000.

Золото: 20 кор. 2180—2200, 20 фр. 2050—2080 10 рублів 2380—2600.

Срібло: кор. 041¹/₂—042 5 кор. 210—212, фльор. 105—106, рублі 180—185, копійки за рубель 066—068.

Збіжжова біржа.

Львів, 21. VIII. 1924

Кр. пшени. з 1923 23:00—24:00, Жито з 1923 р. 13:00—13:75, Броварнянний ячмінь з 1923 р. 14:50—13:50, Овес з 1923 р. 13:50—14:50 Ціни розуміються за 100 kg. без споживного податку. Місце, станція закладання.

Ринок.

Хліб 1 кг. 0.30, м'ясо волове 1.56 свиняче 1.23, теляче 0.78, солонина 1.34 сало 1.67, смалець 1.78, масло десерове 4.44, масло кухонне 3.89, сир 0.83, яйця 1 шт. 0.08, сметана 1 літра 1.39, молоко 0.34, 1 кг. меду 1.95, буряки 1 гк. 0.07, цибуля 0.39, чісник 1 головка 0.09, курка 2.22—5— качка 4—7—

ОГОЛОШЕННЯ.

Адвокат і карний оборонець

Др. Степан Шухевич

веде свою канцелярію у Львові вул. Чарнецького ч. 24. II. пов. (ріг ул. Куркової)

АДВОКАТ

Др. Володимир Герета
в Золочеві

переніс свою адвокатську канцелярію і веде її зараз в Золочеві, при вул. Почтовій ч. 3. на I. поверсі. 2—2

БУРСА РЕМІСНИЧА Філії Т-ва „Прогресу“ в КОЛОМІЇ прийме на шкільний рік 1924/25 десять (10) питомців. Зголошення приймає голова Філії Ромуальд Думин, Коломия, вул. Шевченка. 2—2

ВПРАВНИЙ інструктор, абсолювент філософії — математик, шукає одної кімнати за уділювання лекцій. Зголошення: Мих. Яцук, „Новий Час“. 3—3

Столярів кваліфікованих будівельних і меблевих глядає фірма Сімовича в Станиславові, вулиця Собеского ч. 28. Нежонатих примістяться в робітничих кімнатах фабрики. 3—3

Накладом „Нового Часу“

вийшла з друку і продається книжка

„Як любити Рідний Край“

зібрав Ю. ШКРУМЕЛЯК

Ціна 50 с., з пошт. пересилкою 60 с.

Замовляйте :: ::

:: :: :: :: **сейчас!****РІЛЬНИЧІ МАШИНИ** як молотільні, керати, млиники, січкари.**плуги, борони, центрифуги і проче**

за готівку або на догідні рати

доставляє сейчас

1—3

„ЦЕНТРОСОЮЗ“ Союз Кооперативних Союзів

(передтим Кр. Союз господар. Спільн. „Сільський Господар“)

у ЛЬВОВІ, вул. Зіморовича ч. 20.

Жадайте сейчас ціників і услівій продажі!

Свій до свого! Свій до свого!ОДИНОКА УКРАЇНСЬКА ВІДЛИВАРНЯ ДЗВОНІВ
МИХАЙЛА БРИЛИНСЬКОГО

Львів-Замарстинів,

вул. св. Михайла ч. 14.

Відливає мелодійні дзвони доволіної величини з найлучшого металю о чистім і звучнім голосі, під порукою чистой гармонії як також витривалости. — Купую розбиті давони, на жадає переливаю на нові.

Відливаю з всяких металів відливи, як бронзівничі, машиннові, будівельні, плоско-різьби, фігури і т. инче.

З нагоди виїзду за кордон В. Авраменка, У НЕДІЛЮ, ДНЯ 7. ВЕРЕСНЯ Ц. Р. в салі Муз. Тов-а ім. Лисенка (вул. Шашкевича ч. 5) в'їбудеться під протекторатом Товариств „Прогрес“ і „Сокол-Батько“ у Львові

Прощальний бенефіс

артиста-балетмайстра

Василя Авраменка

ПРИ УЧАСТІ ІНСТРУКТОРСЬКОЇ ШКОЛИ І ЗАХИСТУ СС. ВАСИЛІВНОК

У велику програму народніх танців входить жидівський балет „Горе Ізраїла“ і балет на одну дію „За Україну“ (сюжет ілюструє головні моменти визвольної боротьби з часів революції на Україні).

Початок пополудневого виступу о год. 3 по пол., вечірнього о год. 7:30 вечером. — Білети продає „Союзний Базар“, а в день виступу від 10 години рано каса театру. — Бенефіції приймаються з подякою.

350 передплатників
„Нового Часу“
не має ще Великого Хліборобського Календара „СЕЛО“ на 1925 р.

 Ціна для передплатників 2.50 зп. за попереднім надісланням грошей, а за післяплатою 3 зол. п.

Кожний передплатник обов'язково повинен мати КАЛЕНДАР „СЕЛО“!
Замовляйте сейчас! . . . Замовляйте сейчас!

Рожновського

мило з Верблюдом

узнане за найліпше.

ПОДВІЙНА БУХГАЛТЕРІЯ для учеників є тільки бодачкою. — Проспекти даром. Шаргель, Рапалорта ч. 6. — Ціна 2) зол. 1—3

ТОВАРИСТВО ОБЕЗПЕЧЕНЬ НА ЖИТТЯ І РЕНТИ

2-10 „КАРПАТІЯ“

У ЛЬВОВІ, вулиця РУСЬКА ч. 18, I. пов.

переводить життєві забезпечення в твердій валюті, забезпечуючи для своїх членів сталу вартість забезпечення на італу та певне матеріальне забезпечення для родин забезпечених. З інформаціями звертатися „КАРПАТІЯ“ Львів, вул. Руська ч. 18, I. п.

Передплата: В краю з поштовою пересилкою **місячно 1 зол. 40 сотників** — **Чвертьрічно 4 зол. 20 с.** (7 міл. 560 тис.) — Для всіх заграничних країн річно 4 ам. долари або їх рівновартість в іншій валюті. — З Америки, Канади, Бразилії і пр. країв Нового Світа приймається тільки річну передплату. — З Англії, Франції, Німеччини, Австрії, Чехословаччини і т. д. приймається найменше чвертьрічну передплату.

Гроші: З краю належить посилати поштовими переказами або чеками Поштової Каси Осхадности ч. 152.604. — Зі заграниччя порученими листами на нашу адресу або: Земельний Банк Гіпотечний, Львів, вул. Підвалле ч. 7, з зазначенням: „Для „Нового Часу“. За зміну адреси платиться 30 сот.

Оголошення: В рубриці оголошення: ціла сторінка коштує 100 зол., пів 55 зол., $\frac{1}{4}$ — 33 зол., $\frac{1}{8}$ частини сторінки 18 золотих. — **МЕНШІ ОГОЛОШЕННЯ:** Вірш одної анонсової шпальти 1 тт. висоти — 10 сот. (сторінка має 6 шпальт анонс.). — **ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ:** За одне слово або його місце 20 сот. — Всі оголошення в тексті 50% дорожчі. На першу сторінку оголошень не приймається. Належитість за оголошення належить складати з гори або сейчас по оказанню доведового примірника.